

4.4.21, Velikonoční neděle

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodine, vyslyš mou modlitbu, přej mi sluchu, když o pomoc volám, nebuď k mému pláči hluchý. Vždyť jsem u tebe jen hostem, příchozím, jako všichni otcové moji. Ž 39, 13

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

Ty jsi ve svém Synu sestoupil až na tuto zem, abys tu s námi mohl chvíli být a pak sis ho opět odvedl zpět do nebeských výšin.

Děkujeme Ti za všechny chvíle radosti a Tvého požehnání a za to, že se nám dávaš poznat v našich modlitbách a přinášíš nám svůj pokoj.

Děkujeme Ti za všechno, co provází Tvou ať už blízkou nebo vzdálenou přítomnost a prosíme Tě za všechny, kdo Tě ještě nepoznali.

Prosíme Tě, proměň i tuto chvíli pro nás i za nás, kteří Tě stále hledáme a zvláště za okamžiky tichého naslouchání a prožívání Tvé blízkosti. Prosíme Tě, učiň i z nás ty, které i Ty sám potřebuješ a prosíme Tě, buď i se všemi, se kterými nemůžeme být my. Amen.

1. ČTENÍ Ž 126

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste,

k Tobě směřují naše přímluvy a prosby za to, co nás trápí, ale i těší.

Prosíme Tě za chvíle, kdy pláčeme, ale i když se radujeme a prosíme

Tě, aby se náš pláč opět proměnil v radost a radost v klid a pokoj.

Prosíme Tě, zjev se všem, kdo na Tebe čekají, prosíme Tě o Tvou přítomnost ve svém Duchu, na kterého občas zapomínáme.

Prosíme Tě, obracej si nás mocí svého jména a dávej se nám poznat,

když hledáme ty, které i k nám posíláš nebo ty, kterým bychom i o

Tobě mohli vyprávět.

A prosíme Tě, aby ani naše cesty nekončily Tvou smrtí, ale mohli pokračovat Tvým vzkříšením a zmrtvýchvstáním až do věčného života. Prosíme Tě i za všechny, kdo žijí bez vidiny naděje v Tobě.

A prosíme Tě, vyslyš i všechny naše tiché a nevyslovené prosby a přímluvy nejen za nás, ale i za všechny lid.

Otče náš, který jsi v nebesích, posvět' se jméno Tvé... Amen.

POSLÁNÍ Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad, bída, nebezpečí nebo meč? Jak je psáno: „Denně jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme jako ovce určené na porážku.“ Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. Řím 8, 35-39

POŽEHNÁNÍ A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen.

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ) J 20, 11-18

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: „Proč pláčeš?“ Odpověděla jim: „Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.“ Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: „Proč pláčeš? Koho hledáš?“ V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: „Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu.“ Ježíš jí řekl: „Marie!“ Obrátila se a zvolala hebrejsky „Rabbuni“, to znamená ‚Mistře‘. Ježíš jí řekl: „Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu.“ Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: „Viděla jsem Pána a toto mi řekl.“

Proč pláčeš? Ptají se Marie dva andělé na místě, kde hledala Ježíšovo pohřbené tělo. Proč pláčeš? Ptá se Marie Ježíš, když se otočila a myslela si, že je to zahradník, protože nikoho jiného tam nečekala. Proč pláčeš? Ptají se mě někteří po dalších bohoslužbách, když je na mně všechno vidět. Koho hledáš? Tady nikdo není. Co taky čekáš? Křesťanství umřelo spolu s Ježíšem a teď už jen čeká na své vzkříšení. A to se pozná jak? Jak poznám, že byl Ježíš vzkříšen a spolu s ním i celé křesťanstvo? Inu tak, jak to říká i sám Ježíš, že vystupuje ke svému Otci a svému Bohu a spolu s ním i celé křesťanství a Marie to má jen povědět jeho bratřím, aby to jako by věděli.

Marie pláče, protože hledá vzkříšeného nebo aspoň pohřbeného Ježíše a spolu s ním i křesťanskou víru. Pláče, protože by ho chtěla nalozamovat nebo co s těmi mrtvými tehdy dělali a on tam nebyl. Pláče, protože by chtěla vědět, kde Ježíš je, neboť si ho už tak trochu přivlastňovala a teď by o něj měla přijít. A pláče, protože pro ni byl Ježíš i tak trochu zdrojem radosti a tu teď nemá. A spolu s Ježíšem umírá i víra, která ho hledá v hrobě a on se mezitím chystá vystoupit kamsi nahoru do nebeských výšin, kde bude mít svého Otce a svého Boha. Spolu s Ježíšem umírá vše, na co jsme byli až dosud zvyklí a neuměli jsme si představit, že bychom tu mohli být i bez něj. A spolu s Ježíšem umírá ten starý život a přesunuje se do nového a jiného. A Marie pláče. Stojí venku před hrobem a pláče. Hledala Ježíše a on nikde. Místo něj tam dva andělé, jeden, kde byla jeho hlava a druhý kde byly jeho nohy. A pláče, a když se jí zeptají, proč, tak jim odpoví, že jí odnesli jejího Pána a ona neví, kde je, kam ho položili. A tak se raději obrátí. A spatří Ježíše, jenže ho nepozná. A když se jí i Ježíš zeptá, proč pláče, tak mu odpoví to, co těm andělům, že ho někdo někam odnesl a chce vědět kam a ona že pro něj půjde. Marie si jde za svým cílem najít svého Pána. A Ježíš jí na to řekne, že je to on. Obrat jako hrom. Ježíš sám jí musí říct, že je to on, ale nesmí se ho nijak dotknout, dokud on sám nevystoupí ke svému Otci. Ježíš už má namířeno někam jinam a Marii to jen zjevuje kvůli svým bratřím.

A pro Marii je to i konečně důvodem k radosti. Jednak ví, kde Ježíš je a jednak se o to může podělit i s jeho bratry a učedníky, že míří i k jejich Otci a jejich Bohu, takže už to pak budou vědět úplně všichni. I Mariina křesťanská víra najednou dostává nový obrys. Obrátila se k němu a konečně ho i spatřila a poznala a tím se jí i výrazně ulevilo, takže mohla jít k jeho učedníkům a svou víru vyznat i před nimi. Víru, že ví, co s Ježíšem je a kam i on sám směřuje a proč zrovna tam. A víru, že to i těm jeho bratřím a učedníkům pomůže v tom, že nebudou muset Ježíše hledat, ale budou vědět, že odchází ke svému, ale i jejich Bohu a Otci. Takže nikam daleko, i když trochu vysoko. Mariina cesta k poznání Krista vede přes dvojí obrat. Jeden od andělů k tajemnému zahradníkovi a druhý od zahradníka k Pánu Ježíši. Jeden od smutku nad tím, že Ježíš nebyl tam, kde měl být, totiž v hrobě a druhý že byl tím, za koho ho nepovažovala, a že se i sám chystal ke svému výstupu tam, kam i jako by patřil. Obrat od vědeckého poznání k víře a od víry k těm, kdo se po něm možná ptali taky. Od toho, že neví, kde je, k tomu, že to má říct těm ostatním, kde je. A od toho, že víra nekončí prázdným hrobem ale ani Ježíšovým zjevením, ale začíná tehdy, když vyvolá spoustu otázek, jak to s tím Ježíšem vlastně je a proč musel vstát z mrtvých, když mohl úplně klidně zůstat ležet pohřben v hrobě a na svého Boha a Otce si mohl ještě chvíli počkat. Víra začíná tam, kde se po něm začneme i ptát.

Víra začíná tam, kde i pro Marii nastává obrat, po němž už se může víceméně radovat, copak že našla svého Krista, ale že ten ji nakonec dovedl až k tomu vyprávět o něm i těm, koho to čeká taky. Víra začíná tam, kde najdeme své vlastní poznání Ježíšova vyvýšení a spolu s ním i jeho a tím i našeho Boha a Otce. A víra začíná tam, kde se toto poznání promění i v cestu, která nekončí ani u prázdného hrobu, ale ani samotným poznáním Krista, ale začíná u Ježíšových bratří. Víra začíná tam, kde se toto poznání promění i v cestu za jeho bratry a učedníky, kteří se tak mohou stát i jeho pokračovateli a Marii i jistou útěchou, že ani ta její cesta nebyla marná. Víra začíná cestou. A Ježíš vystupuje ke svému Otci. Mariina cesta míří horizontálně, od prázdného hrobu k jeho učedníkům, ta Ježíšova vertikálně. Z hrobu přes Mariin dvojí obrat až tam nahoru. Ježíšova cesta míří k víře samotné nebo spíš k původu a možná i zdroji vši víry, k Bohu Otci našemu i samému. Ježíšova cesta míří tam, o čem Marie i jeho bratři a jeho učedníci mohou jen vyprávět. Ježíš míří přímo, jen to ještě musí zjevit té, která ho tak trochu hledala tam, kde ho jakoby i nechala a povědět jí, že tady na zemi už ho toliko hledat nemá a že jde ne snad za lepším, ale jakoby domů. Ježíšova cesta jako toho příchodního pokračuje tam, kde začíná i naše cesta, k podstatě vši víry, k Mariinu svědectví o Vzkříšeném, kterého všichni tak dlouho hledali. A současně o naší vlastní víře, která jen hledá svůj směr i cíl.

Jak je to tedy s tou naší vírou. Ježíše víra dovedla až nahoru, Marii vede naopak dolů, kam vede nás? Ježíš sám poukazuje na to, že víra vede člověka jakoby k němu samotnému, tam mu působí pláč, ale i radost, že víra vede nejen k němu, ale i k Bohu a Otci, a nakonec i k víře jako takové, k víře v Pána Ježíše, který byl proto vzkříšen, a proto vstal z mrtvých, aby nám tu po sobě zanechal i jakési svědectví o něm. Že víra vede i k tomu nenechávat si to svědectví jen pro sebe, ale i pro sebe a nenechat svou víru vyhasnout ani na tom, když nám něco nejde. A že víra vede i k tomu i sami prožít něco jako dvojitý obrat a poznat Krista i v tom, když se od nás bude i vzdalovat.

Víra vede člověka, člověk vede víru. Víra vede člověka na cestě životem a člověk si často vede svou vlastní cestu životem. A to i od prázdného hrobu nebo i čehokoli jiného až k vyvýšení Krista až do nebes. Víra vede člověka ke Kristu a Kristus vede člověka k Bohu.

A víra člověka vede i k tomu, aby tu člověk byl i pro ty, které tu jsou i od Boha samého a odchází k němu jen jeho Syn. S Ježíšovou smrtí totiž umírá jen ta křesťanská víra, která tu byla jen jakoby pro sebe a prázdný hrob, a naopak ožívá ta, která je tu i pro ty druhé. Víra, která učí nejen věřit, že ten Ježíš někde je, i když ne tam, kde bychom ho i hledali, ale i doufat a mít naději, že ani my tu na Ježíšovo svědectví nejsme sami, ale jsou s námi i ti, ke komu nás také posílá.

Ježíšovi bratři a jeho učedníci, kteří by ho chtěli vidět taky. Amen.